

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Alapítva: 1948-ban

Új folyam: 205. szám

2010. január

Útravaló

*„Kelj föl, egyél, mert erőd felett való út áll előtted! Ő (Illés) fölkel, evett és ivott, és annak az ételnek az erejével ment negyven nap és negyven éjjel az Isten hegyéig, a Hóreb-ig.”
(1.Kir.19:7-8.)*

Az évváltás jó alkalom minden mennyei áldás számbavételére, és a hálaadásra. Jó, ha ezt most sem mulasztottuk el. Úgy hiszem, Krisztus valamennyi mai tanítványa tapasztalhatta az elmúlt évben Isten próbákban, nehézségekben, kísértésekben győzelmet adó jelenlétét.

Ám az előre tekintés az újesztendőre sok bizonytalanságot, félelmet jelenthet még a legkiválóbbaknak is. Jézus Krisztus soha nem ígért könnyű utat a hívőknek, viszont Isten megerősítő jelenlétét annál inkább.

Ha úgy tekintesz az előttünk álló évre, mint egy újabb útszakaszra, amin majdcsak túl leszel valahogy, éled az életedet, ahogy sikerül a pillanatnyi körülmények között, akkor nem találsz erő felettinek, hisz mindig a kisebb ellenállás felé haladsz. De ez nem a Krisztus követők útja, erre ne indulj!

Krisztusi emberekként csak azzal a felelősséggel és elkötelezettséggel indulhatunk az ismeretlen útra, hogy bármi történjék is a körülményeinkben, mi az Úr Jézussal való közösségben megerősödni akarunk, teljes engedelmisségben akarunk járni, nevére vallást tevő ajkakkal kívánjuk dicsérni Őt. Ez az életprogram azonban emberi erőt meghaladó, ugyanis folyamatosan az ár ellen haladást jelenti a mai

világban is. Éppen erre ajánlja Isten a megerősítő mennyei eledelt és az Ő jelenlétét életünk minden napján.

Minden reggel fölébreszt az Úr, hogy töltsünk csendes időt, igéjét olvasva, beszélgetve Vele, hogy megerősítsen, felvértezzen a várható nehézségekre, kísértésekre. Vegyük igénybe nap, mint nap ezt a terített asztalt, mert szükségünk van rá az úton maradáshoz.

Hetente többször is van lehetőség részt venni a gyülekezeti alkalmakon, bibliaköri és istentiszteleti közösségekben, hogy az így nyert áldások is hasznosuljanak a mindennapokban, győzelemre segítve bennünket Krisztus által. Ragadjunk meg minden alkalmat a közösségben való lelki táplálkozásra!

Havonta egyszer az úrvacsorai asztal is meg van terítve a gyülekezetben, hogy Krisztus áldozatára emlékezve megújítsuk a szövetségünket Istennel. Az úrvacsorára készülés az életrendezést, bűnbánatot, bocsánatkérést foglalja magában, a szent jegyek magunkhoz vétele pedig a megerősítő táplálékot jelenti, amit a következő útszakasz megtételére kapunk. Élünk vele a Krisztushoz igazodás készségével, valamennyiszer lehetőségünk van rá!

Ezen az évkezdeten a mennyei táplálék valamennyi formája rendelkezésünkre áll azért, hogy már az indulás erőteljes lehessen. A mennybe vezető út maga Jézus Krisztus, akiben járhatjuk a következő szakaszt is, azért lát el a „mennyei világának minden lelki áldásával”, hogy „felkészült népet állítson az Úr elé.” Csak Krisztussal érdemes indulni és haladni ebben az évben is, mert erőnk felett való az út előttünk. Mindannyian Tőle vegyük az erőt, hogy lankadatlanul végig tudjunk menni az Úrtól kijelölt úton.

(Huszta Csaba)

Számadás

Mögöttünk van a 2009-es év. Ez jó alkalom arra, hogy számba vegyük az elmúlt év eseményeit.

A jó Isten a sok-sok öröm mellett a megpróbáltatásokat is megengedte.

Számomra a legnagyobb öröm az elmúlt évben a pünkösdi bemerítés volt. Jó volt hallani a tiszta szívből fakadó bizonyágtételeket. Hálásak lehetünk új testvéreinkért – akár a bemerítés által, akár ideköltözés által lettek gyülekezetünk tagjai.

Tudjuk, hogy a Sátán gondoskodik róla, hogy a hívő élet naponkénti megélése ne legyen olyan egyszerű.

„Rád tekint már hitem – Megváltóm, Istenem a Golgotán” – énekeljük az egyik énekünkben. Hálás a szívem, hogy az Úr minden napra ad annyi erőt – fizikailag is, és lelkileg is –, amennyi arra a napra szükséges.

Most előttünk az új esztendő. Ez az új év sok lehetőséget, meglepetést rejthet magában. Jó tudnunk, hogy „Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz.” Mi emberek változhatunk, a jó Isten felénk áradó szeretete soha nem változik meg.

Mit tehetünk ebben az új évben?

Köszönjük meg az Úrnak úgy, mint egy újabb kegyelmi évet. Aki még nem tért meg, még megtérhet. Aki korábban megtért, még közelebb kerülhet az Úrhoz.

Hálás vagyok a jó Istennek a sok gyermekért, a kisebbekért, a nagyobbakért, a fiatalokért. Bárcsak mind Jézus útját, a keskeny utat választanák!

Ezért mi idősebbek sokat tehetünk. Rendszeres imatárgyunk kell, hogy legyen az ő életük. A jó Isten kegyelme végtelen. Bárcsak minden fiatal – és nem csak fiatal –, akik még nem döntöttek, elmondhatnák: „Eldőlt a szívemben, hogy követem Jézust...”

(Halász Sándorné)

Újat várunk

Dűljön össze minden, ami régi,
Omoljon szét, ami romlás, átok,
Múlt bűnéből nem kell többé semmi,
Új életet, új világot várunk!

Dűljön össze minden, ami régi,
Dűljön össze önzésük fénytornya,
- Gyűlölködés, harag, öntetszelgés -
Ne legyen több bús, kesergő, árva!
Mindaz, amit magunk építettünk,
Amit az emberek szépnek láttak,
Minden önző, képmutató tettünk
Hadd vettessék alá kemény bárdnak!

Dűljön össze minden hamis jótett,
"Énünk" csúcsára vezető lépcsők,
Öntetszelgés, hiú önszeretet,
Legyenek ma életünkben végsők!
Szálljon messze, örökre szálljon el
A kérdés minden hamis árnya,
Hogy felépülhessen ezek helyett
Kebünkben az Istennek országa!

(Dénes Ferenc)

Útmutatások

Az újév íratlan könyvként nyílik meg előttünk – üres oldalakkal. Úgy írj a napok lapjaira, hogy az év végén megbánás helyett, megelégedéssel olvashasd azokat.

Megértéssel gondolj a múltra, bizalommal tekints a jövőbe, és szeretetben élj a jelenben.

Nem csak év elején kezdetünk valami újat. Minden reggel, minden ébredés, minden egyes nap esélyt ad az újrakezdésre és dolgaink helyreállítására.

A lelkesedés az élet kovásza. Keletlen kenyér vagy nélküle.

Pénzért sok mindent megkaphatsz, de a világ összes pénze sem tehet elégedetté!

Reménnyel tekints előre, hitedből meríts, és őrizd meg türelmedet.

Isten szeret téged. Szeret, mióta megszületted és örökké szeretni fog.

Az aggodalmat próbáld távol tartani az életedtől.

Elrendeltetett

Mindennek megszabott ideje van

Terveket készítünk az új évre. Vannak egyéni tervek, a család is célokat tűz maga elé, a gyülekezet is elkészíti missziós és anyagi programtervét, településünk is költségvetési tervvel áll elő, az országunk vezetése is határozott elképzeléseket tár elénk erre az évre. Ezek a tervek nem tartalmazzák az élet árnyoldalait. Természetesnek tartjuk ezt. A bajokat nem tervezzük, bár igyekszünk felkészülni eljöveteleinkre, mégis a legtöbb esetben váratlanul éri az embert, mint egy baleset.

Az ember ösztönösen azt szeretné, bárcsak mindig a születésnek, az ölelésnek, a nevetésnek, a megőrzésnek, a szeretetnek, a békének lenne itt az ideje. És menekülnénk a haláltól, a rombolástól, a gyásztól, az eldobástól, a gyűlölettől és a háborútól. De nem lehet. Akkor hát megpróbáljuk minél rövidebb időre korlátozni a bajokat. Mindent kieszelünk, csak hogy az általunk nehéznek tartott eseményektől megmenekülhessünk, vagy legalább is tompíthassuk hatásukat.

Az Úr Isten a történelem egészének és részleteinek is a rendezője. Nincs szüksége segédrendezőkre, átlátja ő a történéseket. Nem csupán megtervezni képes azt a világ végéig, de meg is valósítja. Elrendeli a dolgok idejét és helyét. Amikor az ember belép az Úr idejébe és terébe, akkor maga is helyére kerül. Mert akkor van rend, ha minden a helyén van. Ha a rendeleteket betartják. Az Úr rendeletei pedig mindenre kiterjednek.

Nem szabad azt hinnünk, hogy az Úr munkáját, tervének megvalósulását bármi vagy bárki is képes lenne megghiúsítani vagy föltartóztatni. Nincs az a körülmény, amely szándékai szempontjából kedvezőbb vagy hátrányosabb lenne. A mi tervezgetésünkénél természetesen vannak jobb és kevésbé jó feltételek. Szorongva figyeljük, hogy alakulnak a körülmények. De az Úr nincs kiszolgáltatva a körülményeknek, mert azokat ő szabja meg. Nem csupán arról van szó, hogy képes velük szemben is haté-

kony lenni, hanem eleve olyan körülményeket teremt, melyek célja szempontjából hűséges és engedelmes szolgálói lesznek a megvalósulásnak. Ő a terveihez rendeli a körülményeket, míg mi a körülményekhez próbáljuk igazítani céljainkat.

Szükséges meglátunk azt az év indulásánál, hogy az Úr hatalma mindenre kiterjedő, mindent átfogó és végtelen. Ha ezt megértjük, akkor fel sem tesszük azt a kérdést, hogy az Úr képes-e a nehéz körülmények ellenére is valamit megtenni. Aki a tengeren lépdél, az fakasztja a vihart, de amikor akarja, parancsol is neki. Akár a Vörös-tengerről, akár Jónásról, akár Péterről, akár Pálról és utastársairól van szó. Mert nem a bajokat elkerülő lélek dicséri Istent, hanem az, aki engedelmes és hálával áldozik.

De az Úr hatalmán kívül jóságos és kegyelmes is. Nem akarja, hogy a bűnös elveszen. Ez a szándéka és akarata. Ne csodálkozzunk tehát azon, hogy az Úrnak nincs fontosabb terve annál, mint hogy megmeneküljünk a végső pusztulástól, hogy üdvözljünk, hogy mindenképp eljussunk a halottak közül való feltámasztásra! Jósága nem arra irányul, hogy könnyű és kényelmes életet varácsoljon nekünk, kegyelme nem azt a célt szolgálja, hogy elnézzen hibáink és bűneink felett, s azokat szóvá se tegye. Jóságának és kegyelmének egyetlen célja, hogy igaz embert, krisztusi lelket faragjon belőlünk. Mert a cél nem az, amit mi művünknek vélünk, életműnek gondolunk, hanem mi magunk vagyunk a mű, amin ő dolgozik. Mi munkatársai és szolgálói lehetünk ebben az életre-halálra történő vállalkozásban. Ő rendez el az eseményeket, a körülményeket. De ő rendeli el azt is, hogy kinek mikor mit kell tennie. A dolgok elrendelése tehát az ő jogköre, a miénk a boldog végrehajtás.

Adja az Úr, hogy mondhassuk mindig azt, ami Jézus Krisztus utolsó földi szava is volt: Elvégeztetett!

(Háló Gyula – BH.)

Folytonosság évfordulóval

Bukdácsoló, bukásokkal teli hívő élet az, melyben mindig az évforduló hozza el a fogadkozást: mától hűséges leszek Istenhez, szakítok a hiábavaló, bűnös étellel, hátat fordítok a rossz baráti társaságnak, nemcsak alkalomszerű imaházbajáró leszek.

Az év-fordulón nem újat kezdeni - folytatni a jól bevált régit, ha valóban jó volt, haladni még előbbre a megszentelődés útján! Ez egy jó, ez egy Istennek tetsző elhatározás.

Jól tudjuk, hogy a tegnap, a ma és a holnap szervesen kapcsolódnak egymáshoz, egyik nélkül sincs a másik. Ugyanígy a hívő élet is a hitbeli születéssel kezdődik, és folytatódik életünk végéig az út, melyet Istennel járunk. A teljesség igénye nélkül néhány jelzőtáblára szeretnék rávilágítani, melyek segíthetnek ezen az úton.

Emlékezni, és hálát adni.

Hálaadással emlékezzünk meg arról, hogy Isten oltalma alatt békességben, szereteteinkkel együtt tehattuk meg az eddigi utat, hisz sok családban, országban békétlenség, széthúzás, elégedetlenség van!

Emlékezzünk meg életünk nagy változásáról, mely új megvilágításba helyezett mindent, új perspektívákat nyitott meg előttünk, ugyanakkor lezárt egy hiábavaló, elfecsérelt, Isten nélkül élt életszakaszt! Emlékezzünk meg Isten jótéteményeiről, melyek annak ellenére is folyamatosan áradnak felénk, hogy sokszor hiábavaló dolgokkal telnek napjaink!

Visszatekinteni és megvizsgálni

Naponta többször is tükörbe nézünk: vajon a külsőnkkel minden rendben van-e? Ez így helyes. Ettől azonban sokkal fontosabb, hogy az ige tükrében vizsgáljuk meg naponta életünket. Megállni, visszatekinteni a nap eseményeire, értékelni és levonni a tanulságot. Mit csináltam jól, és mit rosszul, hol kell majd változtatnom legközelebb? Örülünk terveink megvalósulásának, de ne keseredjünk el a kudarcok miatt, hiszen azok is a mi javunkra válnak, függetlenül attól, hogy adott pillanatban ezt még nem látjuk.

Isten vezetését kérni

Az emberek általában egy jeles alkalomhoz, esetleg évfordulóhoz kötik a változtatást. Isten azonban akkor figyelmeztet, ha baj van, ha rossz irányba indultunk el. Keressük hát az ő akaratát naponta! Bízunk rá életünket folyamatosan, és kérjük vezetését! Tehetjük ezt azért is, mert a zsoltáriró szerint e segítségre előre ígéretet kaptunk. (50. zsoltár 15.)

Természetes emberi vágy elképzelni, tervezni a jövőt. Tegyük, de a tervezés első mozzanata egy kérdés legyen: "Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?"! Tudjuk, hogy Isten nem a napjainkat számlálja, hanem mérlegre teszi életünket. Ezért ma is a legfontosabb az ő akaratának megismerése és annak teljesítése.

Az újesztendő első napjaiban sok-sok jókívánság hangzik el. Szeretnénk Istenben gyökeröző, boldog életet élni, s ezt kívánjuk másoknak is, de ezt nem elég kívánni. "Nem elég a jót akarni, de tenni, tenni kell!" (Váci Mihály)

Ehhez a tettekészséghez kívánok minden kedves olvasónak fiatalos lendületet, kitartást és bensőséges napi kapcsolatot Urunkkal.

(Szomor Ferenc - BH.)

Ad notam „gyüli”

Pallérozottabb elmék tudják, hogy az „ad notam” azt jelenti, hogy valaminek a „nótájára”, vagyis dallamára.

Példának okáért Balassi Bálint egyik versének címe: Aenigma (Allegória-talány), alcíme: Egy horvát virágének nótájára. De nem Balassi találta ki, hogy egy énekről, vagy annak dallamáról eszébe jut egy másik. Már az ószövetégi időkben is, például a Zsoltárok könyvében, találkozunk vele. A 75. zsoltár címe szerint: Ászáf zsoltáreke, alcíme viszont: a „Ne veszíts el” kezdetű ének dallamára. Nos benem is erre a mintára, a Baptista Magazin 2008. évi 2. számában „bm” jelisével írt: „Tanuljunk keresztyén szlengül! Gyorstalpaló” c. cikke indította el az alábbi gondolatokat. Jelzem, nem a cikk, vagy írója gerjeszti a „szent” szlenget. Ő csak reflektált rá. Ehhez tennem most hozzá én is a magamét!

A gyüli, ifi, baptik, szabkerek, pünkik, hite-

sek, imcsi, dicsőcsapi, stb. használatával nekem semmi bajom, s ha lenne is, ez kit érdekkel? De hogy hallgatja mindezt a cikk szerint a „Nagy Főnöknek” nevezett Isten? S vajon Krisztus, akinek mégis csak a mennyasszonya az a bizonyos gyüli (Jel.19:7.). A Biblia szerint a gyülekezet Krisztus (Róm.16:16.), vagy egyenesen Isten gyülekezete (1.Kor.1:2.). Amelynek egyik, - feltehetően számban is, minőségben is – jelentősebb része már a mennyben van Isten színe előtt, másik része még itt - a Biblia szerint - éppen harcban áll a világ szellemiségével (Jn.15:18-19.). Közülünk meg ugyan melyik vőlegény nézné el, ha Mária nevű mennyasszonyát „per Marinak” hívná akárki.

De hát - köztünk legyen szólva - miért nem szokás Kossuth Lajost Kossuth Lajcsinak, Deák Ferencet Deák Ferikének, Sólyom Lászlót Sólyom Lacinak nevezni, Kuncze Gábort Kuncze Gabinak, vagy éppen Gabikának, Kádár Jánost Kádár Jancsinak, Nagy Imrét Nagy Iminek, Zuschlag Jánost Zuschlag Jancsinak hívni? Tiszteletből? Megbecsülésből? Csak úgy ösztönösen? Magától értetődő módon? Megérdemli-e valamennyi a tiszteletünket? És vajon az Isten népe a Gyülekezet, és annak szerveződése, a benne élő tagjai, a különböző korosztályt képező csoportjai pedig nem?

Várom már, hogy ez a gügyögő stílus mikor éri el a Szentírás nagyjait. Mózeszt Mózsinak, Illést Ilcsinek, Dániel prófétát Daniprófnak, Péter apostolt meg Petinek, Pál apostolt Palinak vagy Pali-apinak, a Názáreti Jézus anyját, Máriát „per” Mariskának lehetne híni. És Gábríél arkangyalt Gabiangyálnak, Mihály főangyalt meg Misiangyálnak. A „per” persze pertut jelent, hiszen tegezzük őket. S ha kedvünk tartja, legalábbis lélekben, meglapigatjuk a vállukat: „Szia haver!”. Vagy még sem? Nem tűnik fel senkinek, hogy ez a Rákóczi téri csarnok stílusa, ahol az uborka ubi, a paradicsom pari, a saláta meg Sali? Stílus ez, vagy valami más? Kedves nem tudás, vagy csak soha végig nem gondolt utánzása a másiknak? A régiek még tudták, hogy a stílus az ember. Egyik kitalálja, másik felkapja, és terjed magától, mint a nátha. Tudom, hogy van korszellem is meg könnyed csevegés is a világon. De hát a fent nevezett politikusok neve is előkerül

napjainkban is, - a nem túl magas színvonalú médiában például – a korszellemtől teljesen függetlenül. Az egymással szoros kapcsolatban élők közvetlenségének kifejezése módja lenne csupán? Vagy jópofizás? Ami mára a szószékeken is sikk. Aztán hol van ennek a határa? Lehet-e így gügyögni a Mindenhatóval? Vagy a különleges módon kegyelmébe fogadott világgal: az egyházzal, a gyülekezettel, az imádság házával, az istentisztelettel, az úrvacsorával? Lehet-e poénkodni vele? Lehetni úgy tűnik, hogy lehet, - de az a veszélye, hogy egyszer csak már nem is vele áll beszélő viszonyban az, aki úgy véli. Mert a társaságok ma úgy működnek, hogy belekönyökölhet az ember egy beszélgetésbe, megránthatja a vállát, ha kérdezik, vagy unottan moroghat valamit a foga között. De ha ez a hit megszentelt területére is „begyűrűzik”, ettől a pillanattól kezdve már nem az élő Isten a beszélő partnere az illetőnek, hanem egy másik „úr”. Hogy ki ez az úr, hát nem e világ ura, a Sátán?

Nem kell mást tenni, csak szorgalmasan olvasni a Bibliát, olvasni, meg újra olvasni, még-hozzá alázattal és hittel. Mind a tartalma, mind a stílusa, mind a benne szereplők személyének a súlya előbb-utóbb körvonalazódik előttünk. Jobb tanítónk nem lehet kegyes vagy kegyeségi, esetleg kegyeskedő szóhasználatunk tekintetében sem. Még akkor sem, ha ma sok superkegyes irodalom megengedi magának ezt a hangnemet. Ha Istenről, vagy a vele kapcsolatos dolgokról olvasunk, a Biblia szereplői nem engedik meg maguknak ezt a bratyizó stílust. Isten nem a mi haverunk. Nem árt számításba venni, hogy nem vagyunk vele egy szinten, egy súlycsoportban. Bár a Sátán az édenben ezt ígérte nekünk: „olyanok lesztek, mint az Isten” (1.Móz.3:5.). Hát nem lettünk. Akik pedig színe előtt állnak, és színről-színre ismerik és szüntelenül szemlélik Őt, nem törleszkednek hozzá. Lásd Ézsaiás látomását a templomban (Ézs.6:1-7.), szentnek mutatkozik. Krisztus sem a mi játszótársunk. És az Ő ügye ma sem egy jó „buli”.

(Hegyi András / Szövetség-2009/2.)

A vak leány

Volt egyszer egy vak leány, aki gyűlölte magát amiatt, hogy vak volt. Mindenkit gyűlölt, kivéve a kedvesét. A fiú mindig vele volt. Mondta egyszer a barátjának:

- Ha láthatnám a világot, hozzád mennék feleségül.

Egy napon valaki ajándékozott neki egy szempárt. Amikor levették szeméről a kötést, láthatta az egész világot, beleértve a barátját is. A fiú megkérdezte:

- Most, hogy látod a világot, hozzám jössz feleségül?

A leány a fiúra nézett, és látta, hogy vak. A lehuny szemhéjak látványa szinte sokkolta. Erre nem számított. Az a gondolat, hogy az élete hátralévő részében ezt kell néznie, arra a döntésre vezette, hogy visszautasítsa a fiút.

A fiú csendesen könnyezett, majd pár nap múlva üzent a leánynak:

- Vigyázz jól a szemeidre, mert mielőtt a tied lettek, előtte az enyémekek voltak.

Valahogy így működik az emberi agy, amikor megváltozik a helyzetünk. Csak kevesen emlékeznek arra, milyen volt az életük azelőtt és ki az, aki mindig mellettük volt a nehéz időkben.

Az élet ajándék.

Ma, mielőtt kimondasz egy bántó szót, gondoldj azokra, akik nem tudnak beszélni.

Mielőtt panaszkodsz az ételed íze miatt, gondoldj azokra, akiknek nincs mit enni.

Mielőtt panaszkodsz a férjedre vagy a feleségedre, gondoldj azokra, akik Istenhez fohászoknak, hogy legyen társuk.

Ma, mielőtt panaszkodsz az életre, gondoldj azokra, akik túl hamar mentek el a másvilágra.

Mielőtt siránkoznál amiatt, hogy túl nagy távolságon kell vezetned, gondoldj azokra, akik ugyanezt a távolságot gyalog kell megtegyék.

És amikor fáradt vagy és panaszkodsz a munkádra, gondoldj azokra a munkanélküliekre, akik szívesen végeznék a Te munkádat.

És amikor gyötrő gondolatok rosszkedvűvé tesznek, mosolyogj egyet és gondoldj arra, hogy élsz és csodálatos, ami körülvesz.

(Bartha Zsuzsa – Új fedél nélkül-i)

A mennyország

Egy férfi meg a kutyája sétálnak egy úton. A férfi élvezi a tájat, mikor ráébred, Ő már halott...

Emlékezett arra, mikor haldoklott és akkor hirtelen az is beugrott neki, hogy a mellette sétáló kutya is évek óta halott volt. Azon kezdett el gondolkodni, vajon hova viszi őket az út, amin sétálgatnak. Egy idő után elértek egy magas, fehér falhoz. Drága márványnak tűnt. Hosszú sétány vezetett fel a domb tetejére, ahol egy magas boltív húzódott, ragyogva a napsütésben. Mikor elsétáltak a boltívig, akkor látták a hatalmas és lenyűgöző kaput, az oda vezető út pedig mintha aranyból lett volna. Megindultak a kutyával, és ahogy közelebb értek, észre vettek egy asztalt az egyik oldalon, ami mögött egy ember ült. Mikor még közelebb értek, megszólalt:

- Elnézést, megmondaná, hogy hol vagyunk, kérem?

- Ez a Mennyország, uram! - válaszolt az ember.

- Remek! Kérhetnék egy kis vizet? - kérdezte.

- Természetesen, uram. Jöjjön csak be és azonnal hozatok egy pohár jeges vizet Önnek. - invitálta be az ember és a kapu elkezdett megnyílni.

- Bejöhet a barátom is? - kérdezte a kutyusára mutatva.

- Sajnálom, uram, de állatokat nem engedhetek be.

Az utazó gondolkodott egy pillanatig, majd megfordult és visszament az útra a kutyussal együtt, hogy akkor inkább folytatja útját. Újabb hosszú séta és újabb magas domb után elérkeztek egy földútra, ami egy farm kapujához vezetett. Ez a kapu úgy nézett ki, mint amit soha sem zárnak be. Kerítés sem volt. Ahogy közeledtek a kapuhoz, észrevettek egy fának támaszkodó embert, aki épp olvasott.

- Elnézést, uram, kérhetnék egy kis vizet? - kérdezte.

- Persze, ott egy kút, jöjjenek be! - érkezett a válasz.

- A barátom is bejöhet? - kérdezte az utazó, a kutyusra mutatva.

- Van egy tálka a kút mellett. - bólintott az idegen.

Beléptek mindketten és megtalálták az öreg kutat meg a tálat. Az utazó megtöltötte vízzel, hosszan ivott, újra töltött és letette a kutya elé. Mikor mindketten eleget ittak, visszasétáltak a férfihoz a fa mellé .

- Mi ez a hely? - kérdezte az utazó.

- Ez a Mennyország. - válaszolt a férfi.

- Ez furcsa, egy fickó lentebb ugyanezt mondta.

- Úgy érti az arany út a márvány kapukkal? Neeem. Az a pokol.

- Nem bosszantja, hogy így megtévesztik az embereket?

- Dehogy. Örülünk neki, hogy előre kiszűrjük az olyanokat, akik hátrahagynák a legjobb barátjukat.

(Internet)

Új idők

Az esztendő minden évben megújul: az idő pedig mindig a régi marad. Vagy mondjuk így: az idő napról-napra, folytonosan a régi marad. Hiába kívánunk egymásnak boldog újesztendőt; úgyis tudjuk, hogy az sem boldog nem lesz, sem új. Ha egyszer az őember megújulna: akkor lenne boldog újesztendő; akkor következnenek a boldog új idők. De az ember nem akar újulni.

Folyton újít, mindent: a ruháit, a bőrét is (mindenféle patikaszerrel); de a szívét nem akarja megújítani. Pedig addig hiába jönnek az új esztendők: az őember miatt mind megavulnak.

[...] az egyes szívek megújulása nemcsak az egyes életek megújulását jelenti, hanem az egyes családokét, az egyes községeket, nemzetekét, sőt az egész világot. Mert egyes emberekből áll a világ: tehát a világ megújításának nincs más útja, mint az egyes emberek életének megújítása. Minden nap halljuk a bús kifakadásokat, hogy rossz világot élünk, csúnya világot élünk: és ez igaz is; de nem kell elfelejteni, hogy amilyen az ember, olyan a világ. [...] És mikor a jó és szép új ember megszületik: akkor azzal megszületik a jó és szép új világ is. A régi avult idők elmúlnak, és a szép idők felvirradnak. Az újjászületett ember nem is magán veszi észre elsősorban a nagy változást: hanem a környezetén: egyszerűen azt látja, hogy a felesége nem olyan házsártos, vagy a férje nem olyan durva, mint eddig; hogy a gyermekek szelídebbek, engedelmesebbek; hogy még az ajtó sem olyan nyikorogva nyílik, mint eddig; egyszerűen azt látja, hogy a "régiek elmúltak, ímé mindenenek megújultak". Tessék ezt megpróbálni ez új esztendőben.

(Kis tükör, XXII. évf.1932. január 2.)

M É Z C S E P P E K

A hívó embernek a sír egy öltöző

A hívőembernek a mennyben otthona van, és így ha meghal, hazamegy.

A hit ott kezdődik, ahol önző akaratomat feladom.

Isten tervét két dolog szövö át:
szeretet és kegyelem.

Nem azok a dolgok zavarnak engem a Bibliában, amelyeket nem értek, hanem amelyeket értek. (Mark Twain ateista író)

Veszélyes dolog többre törekedni, mint amire Isten alkalmassá tesz bennünket.

Isten nem mellérendeltséget rendelet a világon, hanem alárendeltséget. (Kiss F.)

Ott kezdődik az indulat, ahol véget ér a józan ész.

A tehetetlenség csak hatalommal párosulva veszélyes.

Bármin meg lehet sértődni, csak akarni kell.

Jó társaságot keresni kell, rosszat talál az ember.

A gondviselés kinyitja a második ajtót, amikor az első becsukódik (C.H. Spurgeon)

Áldozat nélkül nincs áldás.

„Nekem azért vannak anyagi javaim, mert adok másoknak - mondta egy hívő ember.

Aki időt ad az Úrnak, annak időt ad az Úr!

A Bibliából annyi az érték számomra, amennyit megélek.

A hála sok mindentől megóvja a hívőt.

Isten parancsai nem nehezek, de szorosak.

Nagy baj. Ha a bibliai tudás megelőzi a gyakorlatot.

A törvény olyan, mint a hőmérő amely megmutatja a betegséget, de nem gyógyít.

A hit mindig hegyel találja magát szembe.

Az Isten hű, tehát légy gondtalan, de ne gondatlan.

A terheket

- A zsoltáros maga hordja (55,23)

- Péter az Úrra veti (1 Pt 5,7)

- Pál nem veszi fel (Fil 4,6-7)

SAJT HUMOR

- Mi a sajt-terrorszervezet neve?
- FETA.
- Hogy becézik Sajt Istvánt?
- Trappista.
- Mi a sajtok kötelező olvasmánya?
- A pálpusztai fiúk.
- Mi a sajt-varázslóiskola neve?
- Rokfort.
- Hogy hívják az égési sérüléseket szenvedett sajtot?
- Füstölt sajt.
- Hogy hívják a hazudós sajtot?
- Mesesajt.
- Ki a sajt-színész?
- Jane Fondü.

FAKANÁL

Mézes malac almás-pezsgős káposztával

Hozzávalók: 60 dkg malackaraj, 2 ek. méz, 2 fej lilakáposzta, 2 fej vöröshagyma, 3 ek. barnacukor, 2 gerezd fokhagyma, só, bors, olaj, 4 dl vörös pezsgó, babérlevél, egész szegfűszeg, 2 db alma, 1 db narancs

Elkészítése: A felkockázott hagymát egy serpenyőben, olajon megpirítjuk. A karaj bőrös részét beirdaljuk, és megtűzdeljük szegfűszeggel. A felcsíkozott káposztát egy tálba tesszük, megsózzuk, megvárjuk, amíg levet ereszt, majd kinyomkodva a hagymára tesszük. A húst 200-220 fokon sütni kezdjük. 10 perc elteltével öntünk alá 2 dl pezsgőt és két kanál mézet, majd további 40 percig sütjük, miközben folyamatosan locsolgatjuk a pecsenyelével. 40 perc elteltével egy cikkekre vágott narancsot is teszünk a tepsibe. A káposztára ráöntjük a maradék pezsgőt, a barnacukrot, majd hozzáadjuk a zúzott fokhagymát, a babérlevelet és a felkockázott almát. A kész húst a káposztára tálaljuk, a tepsiben sült narancscikkkel díszítjük.

Reszelt céklasaláta

2-3 fej céklát megmosok, meghámozok és nyersen, sajtreszelőn megreszelem. Egy szál tormával ugyanezt teszem, majd összekeverem a lereszelt céklával. Sózom, kevés őrölt köménymaggal, egy-két evőkanál kristálycukorral, öt-hat evőkanál 20%-os ecettel ízesítem. Vigyázni kell a cukorral, mert a cékla idővel megédesedik. Néhány óra hosszat (szorosan lefedve) állni hagyom, hogy az ízek összeérjenek (de az aromája ki ne szellőzzön). Hideg ételekhez, főtt húsokhoz, virslihez, sült- és főtt kolbászhoz prima saláta. (Sok vitamint tartalmaz!)

Alkalmaink

Istentisztelet: minden vasárnap 10 és 17 órakor

Biblióra: minden csütörtök 18,30 órakor

Korosztályok szerinti gyermek bibliakör:
minden vasárnap 9 órától 10 óráig

Ifjúsági biblióra: minden kedden és pénteken
18,00 órától, vasárnap 9 órától 10 óráig

Felnőtt kiscsoportos biblia tanulmányozás /MKBK/: minden vasárnap 9 órától 10 óráig

Énekóra: Minden csütörtök 19,30 és Vasárnap 18,30 órától

Úrvacsora: Minden hónap első vasárnapján a 10 órakor kezdődő Istentisztelet második felében

Közös imaóra: Ünnepi Istentiszteletek előtt 9 órától 10 óráig

Törekvők órája: a v.du.-ni Istentisztelet után

Sakk szakkör a hónap első vasárnapját követő hétfő 17 órától

Imaházcím: Pesterzsébet, Ady E.u.58.
Ady E. u.-János u. sarok

Lelkipásztor: **Dr. Almási Mihály**
Pesterzsébet, Ferenc u.3.
Telefon: 283-14-13

Gyülekezetvezető/Gondnok:

Laczkovszki János

Telefon: 284-46-04

SZERETET - SZOLGÁLAT

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Felelős szerkesztő: **dr. Almási Mihály**

Szerkesztő: Máté Dániel mate.dani@freemail.hu, Máté Daniella,

Technikai szerkesztő: Lesták Károly lestakk@ps.hu

Honlap: www.erzsebet.baptist.hu